

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ ДОНКОВА ТАЙНА

chitanka.info

Малкият Донко и майка му живееха в един от крайните квартали на София. Покрай Орханийското шосе някой човек беше си построил малка къща. Зад къщата имаше друга още по-малка постройка, иззидана от кирпичи, измазана с кал и покрита със стари ръждиви тенекии.

В тази тъмна и влажна стаичка живееха Донко и майка му.

Донко нямаше баща. Татко му се помина още преди четири години. Оттогава майка му работеше по чужди къщи и каквото припечелваше, с това поминуваха тя и детето ѝ.

Всяка сутрин по шосето към София идваше жена, придружена от малко момче. Жената беше облечена бедно, със свит около главата ѝ черен шал. Момченцето носеше старо чуждо палто, закърпи панталонки и вехти обуца, подарени му от някой възрастен човек. Само на главата си имаше нова ученическа шапка с козирка и лента с надпис — „Пета прогимназия“.

Тази жена и момченцето бяха Донко и майка му. В града Донко целуваше ръка на майка си и тичаше към училището, стиснал учебниците си под мишница. Майка му отминаваше на работа.

Виждаха се чак вечерта. Майката се прибираше по тъмно, капнала от умора, но радостна. Защото всяка вечер сварваше Донка седнал при затопленото огнище с учебник на колене.

Но тази зима сполетя нещастие двамата сиромаси. Донковата майка протина и легна болна. Оставаха две седмици до Нова година. По къщите имаше много работа, викаха я насам-натам, а тя никъде не можеше да отиде. Денем я навестяваше една съседка. Викаха лекар, получиха церове от общинската аптека. Но болестта не минаваше.

Майката имаше постоянна работа в една голяма четириетажна къща, където живееха осем отделни семейства. Условила се беше всеки ден да мете стълбището, а три пъти седмично да го измива от горе до долу. На по-горните етажи утрин изнасяше дърва и въглища.

Когато падна болна, най-много се боеше, че хората ще си наемат друга чистачка.

— Донко — рече тя на момчето си, — отиди, чедо, при господин Младенов и му кажи, че съм болна, да прощават...

— Ще отида, маминко, не бой се, ще го помоля да почакаат, докато оздравееш.

Наистина, той стана по-рано сутринта, отиде у онази къща и намери домакина. Обади му, че майка му е болна, но каза, че той ще я замести, докато оздравее.

Донко беше на дванадесет години, но здрав и як — надвиваше и по-големите от него момчета. Той беше помагал много пъти на майка си. Знаеше къде стоят метлата и кофата. Отключи, взе ги и бързо измете стълбите. Разнесе и въглища по семействата и припна към училището.

Вечерта майка му го попита:

— Каза ли, Донко, и какво ти отговори господин Младенов? Сърди ли се?

— Нищо, майко. Каза, че ще те чакат, догдето оздравееш.

— Ох, дано скоро стана — промълви майката насълзена и отпусна глава на възглавницата.

На другата утрин Донко изми стълбището и свърши всичко, както го правеше майка му.

Вечерта се прибра, без да каже на майка си какво е правил. Заредиха се един, два, три, пет дни. И чудно нещо, макар че му беше мъчно, дето е болна майка му, през тези дни той изпитваше голяма радост. Едва се сдържаше да не вика и да не пее. Драго му беше, че пази една скъпа тайна, която щеше да зарадва майчиното му сърце.

Накрай останаха само няколко дни до Нова година. Болната беше на оздравяване. Тя ставаше от леглото, шеташе из стаята. От два дни излизаше вече и на двора.

Но сърцето ѝ се стягаше дома. Една утрин, щом Донко замина за училище, тя се облече и тръгна към града. По пътя се спира, почива и полека-лека стигна до къщата. Там видя, че стълбите бяха чисти и измити, а по някой места бяха още мокри.

Качи се и позвъни у домакина. Той я посрещна радостно:

— Как си, стринке Иванке? Добре ли си? Оздравя ли?

— По-добре съм сега, господин Младенов. Ами вие как сте? Какво правите без мене? — попита страхливо жената. — Кой ви е измил така хубаво стълбите?

— Кой! Твоят заместник — засмя се домакинът.

Но жената изтръпна. Тя помисли, че те наистина са си наели вече друг чистач.

В това време насрещната врата се отвори и на прага застана неин Донко, в ръце с празна кофа за въглища.

Той опита да се прикрие, но майка му го видя.

— Ето го и заместника! — рече домакинът, като сочеше Донка засмян.

— Донко! — викна майката. — Донко, чедо, защо не си ми казал досега?...

Тя го прегърна, притискаше го до сърцето си, милваше го и повтаряше само през сълзи:

— Милото на мама... милото на мама...

Домакинът плати заплатата ѝ за този месец напълно. И Донкови никога не бяха посрещали така весело Нова година както сега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.